ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΕ΄ ΛΟΥΚΑ (Λουκ. ιθ΄ 1-10)
22 Ἰανουαρίου 2017

Ἡ σημερινὴ Εὐαγγελικὴ περικοπή, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἀναφέρεται στὴ συνάντηση τοῦ Ζακχαίου μὲ τὸ Χριστό. Ὁ Ζακχαῖος ἦταν ἀρχιτελώνης. Οἱ τελῶνες ἐκείνη τὴν ἐποχὴ προπλήρωναν τοὺς φόρους στοὺς Ρωμαίους κατακτητὲς καὶ στὴ συνέχεια ἀνελάμβαναν νὰ τοὺς εἰσπράξουν οἱ ἴδιοι ἀπὸ τὸ λαό, ἐπιβαρύνοντας ὅμως τοὺς φορολογούμενους μὲ ἐπιπλέον ποσὰ ἀποσκοπῶντας στὸν δικό τους πλουτισμό. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ οἱ τελῶνες θεωροῦνταν ἐξ ὁρισμοῦ ἁμαρτωλοὶ καὶ ἦταν ἀποκλεισμένοι ἀπὸ τὴν κοινότητα τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ζακχαῖος, ὡστόσο, ἂν καὶ τελώνης, εἶχε τὴν ἀγαθὴ ἐπιθυμία νὰ δεῖ τὸν Κύριο. Ἐπειδὴ ὅμως ἦταν κοντός, τὸ πλῆθος ποὺ συνόδευε τὸ Χριστὸ δὲν τοῦ ἐπέτρεπε νὰ Τὸν ἀντικρύσει. Γιὰ νὰ μπορέσει λοιπὸν νὰ Τὸν δεῖ σκαρφάλωσε σ’ ἕνα δέντρο.

Ἡ πράξη αὐτὴ τοῦ Ζακχαίου ἦταν πράξη ταπεινωτική. Πρῶτον, διότι ἕνας πλούσιος ἀξιωματοῦχος τῆς ἐποχῆς σκαρφάλωνε σὰν μικρὸ παιδὶ πάνω σ’ ἕνα δέντρο. Δεύτερον, διότι, ἀνεβαίνοντας στὸ δέντρο, ἐξέθετε ἀκόμη περισσότερο τὸ χαρακτηριστικὸ τοῦ μικροῦ του ἀναστήματος, πρᾶγμα ποὺ τὸν ἐξέθετε ἀκόμα πιὸ πολὺ στὰ εἰρωνικὰ σχόλια τοῦ πλήθους. Ὁ Ζακχαῖος ὅμως ταπεινώνεται ἑκουσίως, ἐπειδὴ θέλει νὰ δεῖ τὸν Χριστό, ὁ ὁποῖος ἐπίσης πρόκειται σὲ λίγο νὰ ταπεινωθεῖ, ἀνεβαίνοντας κι Ἐκεῖνος σ’ ἕνα ξύλο, στὸ ξύλο τοῦ σταυροῦ. Ἡ ταπείνωση τοῦ Ζακχαίου συγκροτεῖ σημεῖο ἐπαφῆς μὲ τὸ Χριστό, ποὺ βαδίζει τὸ δρόμο πρὸς τὰ Ἱεροσόλυμα, τὸ δρόμο δηλαδὴ τῆς ταπείνωσης καὶ τοῦ μαρτυρίου.

Γι’ αὐτὸ λοιπόν, ὅταν ὁ Ζακχαῖος βλέπει τὸ Χριστό, δέχεται τὴν πρόσκληση νὰ κατεβεῖ ἀπὸ τὸ δέντρο, γιὰ νὰ μείνει στὸ σπίτι του. Ὁ Ζακχαῖος κατεβαίνει καὶ Τὸν ὑποδέχεται μὲ χαρά, ἐνῷ τὸ πλῆθος, ἀνίκανο νὰ κατανοήσει τὸ μήνυμα καὶ τὴν ἀποστολὴ τοῦ Χριστοῦ, γογγύζει καὶ ἐναντίον τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ὅπως τὸν χαρακτηρίζει, Ζακχαίου, ἀλλὰ καὶ ἐναντίον τοῦ ἴδιου τοῦ Χριστοῦ, ποὺ ἐπέλεξε νὰ καταλύσει στὸ σπίτι του.

Ἀντίθετα ὁ Ζακχαῖος, ἀλλοιωμένος ἀπὸ τὴν ἀπρόσμενη ἀποδοχὴ καὶ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, δηλώνει ἑκουσίως καὶ αὐτοβούλως ὅτι θὰ δώσει τὴ μισή του περιουσία στοὺς φτωχοὺς καὶ ὅτι, ἐὰν ἀδίκησε κάποιον, θὰ τοῦ ἐπιστρέψει τὰ τετραπλάσια. Ἔχοντας ταπεινωθεῖ καὶ διαπιστώσει πόσο πολὺ ἀποδέχεται καὶ ἀγαπᾶ τὸν ἄνθρωπο ὁ Χριστός, ἐμφανίζεται πρόθυμος νὰ ἀνταποκριθεῖ ἔμπρακτα στὴν ἀγάπη

Του, υἱοθετώντας μία ἀντίστοιχη στάση ἀγάπης πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

Μετὰ τὴ γνωστοποίηση τῆς ἀπόφασης τοῦ Ζακχαίου νὰ διανείμει τὴν περιουσία του, ὁ Χριστὸς ὁμολογεῖ ὅτι ἡ σωτηρία ἦρθε σ' ἐκεῖνο τὸ σπίτι. διότι καὶ ὁ Ζακχαῖος εἶναι παιδὶ τοῦ Ἀβραάμ. Εἶναι, καὶ ἐκεῖνος, τὸ χαμένο πρόβατο ποὺ ἦλθε νὰ ζητήσει καὶ νὰ σώσει ὁ καλὸς ποιμένας. Ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἦρθε νὰ ζητήσει τὴ σωτηρία τοῦ Ζακχαίου ἤδη πρὶν ὁ ἴδιος ὁ Ζακχαῖος ζητήσει νὰ δεῖ ποιὸς εἶναι ὁ Χριστός. Ἡ σωτηρία αὐτὴ περιλαμβάνει τὴν ἀποκατάσταση τῆς σχέσης τοῦ Ζακχαίου τόσο μὲ τὸν ἴδιο τὸ Θεό, ὅσο καὶ μὲ τὴν κοινότητα τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τὴν ὁποία τὸν εἶχε ἀποκλείσει ἡ προγενέστερη ἁμαρτωλὴ ζωή του.

Ἡ σημερινή περικοπὴ μᾶς φανερώνει, μεταξὺ ἄλλων, τὰ στάδια μέσα ἀπὸ τὰ ὁποῖα συχνὰ διέρχεται ἡ σχέση τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν Θεό. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἁμαρτωλὸς καὶ ἄδικος. Ὁ Χριστὸς ὅμως στοχεύει στὴ σωτηρία του. Πολλὲς φορὲς ἡ σωτηρία αὐτή, ἡ συνάντηση δηλαδὴ μὲ τὸ Χριστό, παρεμποδίζεται ἀπὸ ἄλλους ἀνθρώπους, ἀκόμα καὶ ἀπὸ πλήθη ποὺ περιστοιχίζουν τὸ Χριστό, χωρὶς στὴν πραγματικότητα νὰ κατανοοῦν ἤ νὰ ἀποδέχονται τὸ μήνυμα καὶ τὴν ἀποστολή Του.

Γιὰ νὰ συναντήσει κανεὶς τὸ Χριστό, θὰ πρέπει πρῶτα νὰ τὸ θέλει καὶ μετὰ νὰ τὸ προσπαθήσει. Στὴ συνέχεια θὰ πρέπει νὰ ταπεινωθεῖ, ὥστε νὰ ὁμοιάσει ἐσωτερικὰ πρὸς ἐκεῖνον ποὺ ταπεινώθηκε πάνω στὸ Σταυρὸ γιὰ τὴ σωτηρία μας. Μὲ τὴν ταπείνωση ἀνοίγει ὁ δρόμος τῆς συνάντησης μὲ τὸν Χριστό. Ἡ συνάντηση ὅμως αὐτὴ δὲν ἐξαντλεῖται σὲ ἐσωτερικὰ βιώματα καὶ εὐσεβεῖς σκέψεις. Ἐὰν εἶναι γνήσια, μετουσιώνεται σὲ πράξεις. Ὁδηγεῖ στὴν ἀλλαγὴ τῆς στάσης τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τοὺς συνανθρώπους του καὶ καταλήγει στὴν οὐσιαστικὴ καὶ πλήρη ἔνταξή του στὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ, στὴν Ἐκκλησία. Δηλαδὴ στοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἀγωνίζονται καθημερινὰ μὲ θυσία, γιὰ νὰ ἀποκτήσουν τὴ χαρὰ τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ συνανθρώπου στὴ ζωή τους.

Γένοιτο.